

[Rahbek.]

Samfundets Ansvar mindre, tværtimod, det gør det efter min Mening betydeligt større. Og det gør det ogsaa i høj Grad paakrævet, at der bliver skredet ind med alle til Raadighed staaende Midler.

Jeg vil straks tilføje, at efter min Mening har Samfundet ikke alene Ret, men ogsaa en Pligt til at beskytte sine Borgere, ogsaa i den Henseende, hvorom her er Tale. Den hidtidige Lovgivning har vist sig baade utilstrækkelig og uegnet til dette Formaal. Man behandler saadanne i den Retning abnorme Individuer som almindelige Forbrydere, idømmer dem Straf, som Regel meget haard Straf, og naar saa Straffen er udstaaet, ja, saa slippes de løs igen. Saa skulde jo Bevidstheden om, at i Gentagelsestilfælde bliver Straffen endnu haardere, afholde dem fra paa ny at begaa den Slags Ugerninger, og vedkommende har maaske ogsaa de allerbedste Forsætter. Men alligevel ser vi Gang paa Gang, at det gaar galt paa ny netop for de samme Personer. Vi fik saa Loven af 11. April 1925, den saakaldte Interneringslov, hvorefter Personer, der udsætter Retssikkerheden for Fare, kan interneres, og interneres paa ubestemt Tid. Det er jo en effektiv Foranstaltning. Naar Folk spærres inde, er Risikoen minimal. Men ogsaa mod denne Foranstaltning synes jeg, der kan rettes berettigede Indvendinger, thi selv om en Internering ikke skal betragtes som en egentlig Straf, men kun som en Sikkerhedsforanstaltning, virker den dog som den allerhaardeste Straf, netop fordi Tidsbegrænsningen er bortfaldet. I vore moderne Straffemetoder er Frihedsberøvelse egentlig det eneste, der er Tale om som Straf, men medens de fleste dog kan se hen til en Dag, da Tiden er udløbet, og de igen kan slippe løs, gælder det for disse Personer, at det staaar fuldstændig hen i det uvisse, der er overhovedet ingen Tidsbegrænsning. Derfor virker det, som jeg sagde, som den allerhaardeste Straf. For den anden Part, Samfundet, er det jo ogsaa en meget dyr Foranstaltning. Nu kunde man mene, at det maa være et underordnet Spørgsmaal i den Forbindelse, og det kan vel være rigtigt nok, men man maa dog ikke være blind for, at det efterhaanden er blevet ret store Beløb, vi giver ud til Forsorg for aandssvage og abnorme, idet vi i Øjeblikket er oppe paa en Udgift hertil paa ca. 5 Mill. Kr. Og det er endda kun de direkte Udgifter. Hvor store de indirekte Udgifter bliver, skal jeg ikke udtale mig om, men det er sikkert en Post, som ogsaa er værd at tage i Betragtning.

Af de her nævnte Grunde — og der

kunde nævnes adskilligt flere — finder jeg det ganske naturligt, at man er gaaet til at overveje, om det ikke skulde være muligt ved operative Indgreb at overflødiggøre disse Foranstaltninger, og om dette ikke i Virkeligheden maatte siges at være mere human end de hidtil brugte Metoder. Der har været nedsat en Kommission, som i en Betænkning har gjort Rede for de Resultater, den gennem sine Undersøgelser og Overvejelser er kommet til, og det fremgaar af denne Betænkning, at det ikke blot er her i Landet, man er inde paa Overvejelser af den Art. I vore Nabolande, Norge, Sverige, Finland og Tyskland, forbereder man en Lovgivning af lignende Art. I de øvrige europæiske Lande findes der vel ingen særlig Lovgivning paa disse Omraader, men i adskillige af disse Lande regner man med, at en saadan Operation er tilladt efter den gældende Lovgivning, i andre Lande derimod, at den er forbudt — vel at mærke, hvor der ikke foreligger nogen rent medicinsk Begrundelse. Det er klart, at i Sygdomstilfælde maa det være tilladt at foretage den Slags Operationer, naar vedkommendes Liv og Helbred staaar paa Spil. Endelig er der en tredje Kategori af Lande, hvor Spørgsmaalet om Lovligheden indtil videre henstaar uafgjort.

Et af de Lande, hvor en saadan Operation regnes for tilladt efter den almindelige Lovgivning, er Svejts, og i Betænkningen findes der paa Side 10 ret interessante Oplysninger om en Række Operationer, der er foretaget i Svejts. Det drejer sig om i alt 43, der er foretaget i de senere Aar, 21 paa Mænd og 22 paa Kvinder. For Mændenes Vedkommende er de 19 af de 21 Kastrations-tilfælde, de to er det mindre Indgreb, Vasektomi. For Kvindernes Vedkommende er det mere ligeligt: 10 den store Operation, 12 den mindre. Grunden til Indgrebenes Foretagelse paa disse Personer i Svejts — det gælder i alt Fald, saa vidt man kan se, for Mændenes Vedkommende — har været enten begaaet Sædelighedsforbrydelse eller Fare for Begaaelse af Sædelighedsforbrydelse.

De Erfaringer, man, efter hvad man kan se af Bemærkningerne i Betænkningen, har gjort i Svejts, synes at tale til Gunst for Operation, idet de synes at vise, at man virkelig har opnaaet det, man har tilsigtet, idet de paagældende saa godt som alle efter den Tid har holdt sig straffri.

I en Del af Amerikas Forenede Stater har man i en Aarrække haft Lovbestemmelser, som der ogsaa i Betænkningen er gjort Rede for. Det oplyses, at de er bragt